

ΕΤΟΣ ΣΓ'.
ΑΡΙΘ. 71.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1873.

Τιμή ἔτησί, Ἀθηνῶν λ. 60
" " Ἐπαρχιῶν " 60
" " Ἰουρκίας 88ρ. 1.00

Μικροὶ μὲν φίλοι.

Ἐπειδὴ πολλὰς μὲ ἤρωτήσατε εἰν τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἢ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν θὰ ἐκδίδηται ἅπαξ ἢ δις τοῦ μηνός, δρᾶττομαι εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἀπεφασισμένη πλέον νὰ ἐκδίδηται, Θεοῦ θέλοντος, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου 1874 ἅπαξ μὲν τοῦ μηνός, ἀλλ' ἔχουσα διπλοῦν μέγεθος, ἕνεκα δὲ τούτου καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς θὰ διπλασιασθῇ. Ταῦτα ὅμως θὰ δημοσιευθῶσι λεπτομερέστερα εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἔχω προσέτι νὰ σᾶς γνωστοποιήσω καὶ ἄλλας χάροποιὰς εἰδήσεις. Ὁ συνάδελφός μου, ὁ καὶ ὁμέτερός φίλος καὶ συντάκτης τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν κ. Καλοποθάκης ἐπιστρέφει πλέον περὶ τὰ τέλη τοῦ παρόντος μηνός ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ κομίζει μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰ καὶ ὠραῖα πράγματα πρὸς καλλωπισμὸν καὶ καθωραΐσιν τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ φυλάττῃ αὐτὸν ἀπὸ παντὸς κινδύνου καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν σῶον καὶ ὀγιᾶ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐγράψα εἰς ὑμᾶς τὰ χάροποιὰ ταῦτα νῆα πρῶτον μὲν διὰ νὰ χαρῆτε, δεῦτερον δὲ, διὰ νὰ προσπαθῆσθε καὶ σᾶς μικροὶ μὲν ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια ὅσον δύνασθε ὑπὲρ τῆς μεγαλειτέρας διαδόσεως τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, συστήνοντες αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλα παιδιά. Τοῦτο εἶναι ἔργον τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύνασθε νὰ κάμητε. Προσέτι δὲ εἶναι καὶ ἔργον λίαν ὠφέλιμον καὶ θεαρέστον, διότι καθὼς καλῶς γνωρίζετε ὁ σκοπὸς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν εἶναι ἡ διανοητικὴ, ἡ ἠθικὴ καὶ πρὸ πάντων ἡ χριστιανικὴ ἀνατροφή καὶ ἀνάπτυξις τῶν παιδῶν. Ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ μόνη βᾶσις τῆς ἀληθοῦς παιδείας, ἧς ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐθεΐαν ὁδὸν, καὶ ἀποκαθιστᾶ αὐτὸν τῷ ὄντι λογικόν, καὶ πρὸς τούτοις κάμνει αὐτὸν, διὰ τῆς θείας βοήθειας, μακάριον καὶ εὐ-

δαίμονα καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν.

Ὁ ὁμέτερός φίλος

I. Σ. Δοῦρα.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΣΚΟΣ.

Ἔ! κότταζε, τί ἔβαλαν εἰς τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν ἰ τὴν κεφαλὴν ἐνδὸς μεγάλου ὀψαρίου. Βεβαίως αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ πρώτη παράτηρησις ὄλων τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν, ἀμα ἴδωσι τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν. Δὲν εἶναι ὅμως καθὼς νομίζετε, παιδιά μου, ἡ κεφαλὴ μόνον μεγάλου τυνὸς ὀψαρίου ἀλλ' εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ σῶμα καὶ ἡ οὐρᾶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶναι ὁλόκληρον τὸ ὀψάριον.

Λέγεται ότι, τὸ κρέας τοῦ ὄψαριου τούτου εἶναι λίαν λευκὸν καὶ νοστιμώτατον, καὶ πολυζήτητον, ὑπὸ τῶν ναυτῶν, μάλιστα, ἀφ' οὗ φάγουσι δι' ἀρκιτὸν καιρὸν κρέας παστὸν καὶ ὄψαρια, ὡς συνήθως ἀναγκάζονται εἰς τὰ μακροῦν ταξείδια αὐτῶν. Τὸ δὲ ὑπερ αὐτοῦ εἶναι μέγα καὶ παράγει ἀρκιτὴν ποσότητα ἑλαίου, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται πολλὰ τὸ ὑπολήπτονται ὡς πολυτίμον καὶ βέβαιον ἱατρικόν. Ὡς λέγουσι ἡ γαλακίδες μας εἶναι παιδί μου ἀφ' ἑαυτοῦ γατρικόν!

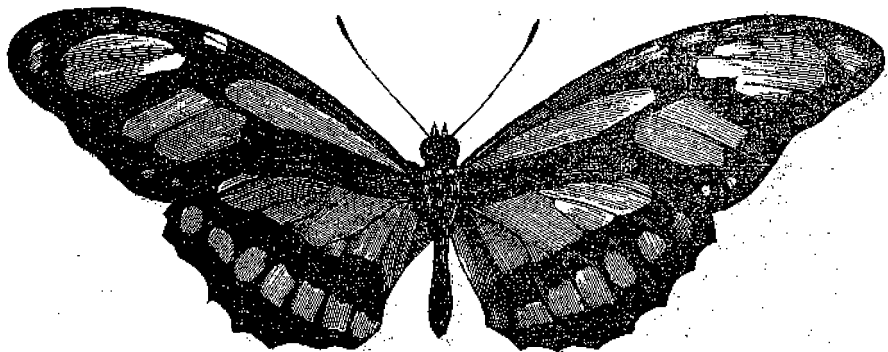
Οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες (οἱ Λάκωνες) ὠνόμαζον Ὀρθαγορίσκον τὸ χοιρίδιον (γυρνάκι). Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρόσωπον τοῦ ὄψαριου τούτου ἔχει ὁμοιότητά τινα μὲ τὸ χοιρίδιον, διὰ τοῦτο οἱ ἐπιστήμονες ἔδωκαν τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τοῦτο τὸ ὄψαριον.

Τὸ ΜΙΚΡὸν ΚΟΡΑΣΙὸν ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤὸΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑἴΓΥΟΥ,

Μικρὸν τι κοράσιον, μαθήτρια Κοριακοῦ τινος σχολείου, εἶχε μέθυσον πατέρα, ἕνεκα δὲ τούτου, ἐννεύεται, ὑπῆρχε μεγάλη δυστυχία ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ. Ἐσπῆραν εἰς τὸ παιδίον, χωρὶς νὰ τὸ διατάξῃ τις, ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ἐγρονάτου, ὡς μέλλον νὰ προσευχηθῇ. Ἡ δὲ

μήτηρ, παρατηρήσασα αὐτὸ εἶπεν. «Ἐκαμῆ ἤδη τὴν προσευχὴν σου τέκνον μου;» «Ναί, μήτηρ, ἀπεκρίθη, τὸ μικρὸν κοράσιον, ἀλλὰ τώρα προσεύχομαι, εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ μὴ ἀφήτῃ πλέον τοὺς ἀνθρώπους νὰ πωλοῦν μεθυστικά κατὰ εἰς τὸν πατέρα μου.» Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔμαθον ὁ πατήρ τοι τὸ ὠραῖον καὶ συγκινητικὸν τοῦτο περιστατικόν, καὶ λέγεται ὅτι ἡ προσευχὴ αὐτῆ τοῦ τέκνου, αὐτοῦ τοσιότην ἐντόπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν καρδίαν τοι, ὥστε ἀμέσως ἤρξατο νὰ διορθώσῃ τὴν διαγωγὴν τοι. Παρήτησε τὰ ποτά, ἐπεσκέπτετο τακτικῶς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τέλους διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἔγενεν νέον κτίσμα, δηλαδὴ εὐκρινῆς καὶ ἀληθινὸς χριστιανός.

Βλ. ἐπετε λοιπὸν μικροί μου ἀναγνώσταί καὶ ἀναγνώστριαί πῶς ὁ εὐσπλαγγνος καὶ παρὰ γὰθος Θεός καὶ πατήρ ἡμῶν οὐράνιος εἰσακούει τὰς δεήσεις καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν; Ὅστις λέγει ὅτι ὁ Θεός δὲν δίδει προσευχὴν εἰς τὰς προσευχὰς τῶν μικρῶν παιδιῶν δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι Χριστιανός, ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος ἀσεβής διότι ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει: «Ἐκ στόματος νεπίων καὶ θηλαζόντων ἠτοίμασας αἰνεσίν» κτλ.

ΧΡΥΣΑΛΙΣ

(πεταλοῦδα) τῆς Νοτίου Ἀμερική.

Ἡ ὠραία αὕτη πεταλοῦδα εὐρίσκεται εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ Γουιάναν. Εἰς τὰ μέρη ἐκείνα τὸ ἐντομον τοῦτο εἶναι κοινότατον. Τὸ χρῶμα τοῦ μὲν ἔξωθεν μέρους τῶν πτερόγων, εἶναι μαυροῦδερὸν ποικιλιμμένον μὲ πολλὰς ζωηρὰς πρασίνους γραμμὰς καὶ ποικιλίματα τοῦ δὲ ἔσωθεν μέρους τῶν πτερόγων, τὸ χρῶμα εἶναι καὶ αὐτὸ μαυροῦδερὸν, ἀλλ' ἀνοικτότερον, καὶ αἱ πράσιναι γραμμὰι καὶ τὰ ποικιλίματα, ἔχουσι μὲν τὸ αὐτὸ μέγεθος, εἶναι ὅμως ὠχρότεροι ἀπὸ τὰς εὐρισκομένης εἰς τὸ ἔξωθεν μέρος τῶν πτερόγων.

ΤΙΜΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ.

Γέροντες εἰσελθόντες εἰς ἀμαξάν τινα τοῦ σιδηροδρό-

μου, ἐπειδὴ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἐν αὐτῇ; παρετήρει περὶ αὐτῶν διὰ κάθισμα ἰδὸν ὅμως εὐτὸν δωδεκαετὴς μικρὸν παιδίον, εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ εἶπε:

—Λάβετε, Κύριε, τὴν θέσιν μου.

Ὁ ἀδύνατος γέρον ἐδέχθη τὴν προσφορὰν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθησεν, ὁ γέρον, ἠρώτησε τὸ παιδίον μετὰ γλυκύτητος, Διατί μοι ἔδωκας τὴν θέσιν σου;

«Διότι, κύριε, σεὶ μὲν εἶσθε γέροντες, ἐγὼ ἔγω εἶμαι παιδίον.»

Πρὸ πενήτηντα ἐτῶν λέγεται ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν παράδειγμα τοιοῦτον ὡς ἀξιοπαρατήρητον μάλιστα, διὰ τοὺς Ἑλληνοπαῖδας. Διότι πάντες ἐτίμων καὶ ἐσεβόγουν τοὺς γέροντας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν τὸ αὐτὸ καὶ σήμερον, Ἡ ἑλληφίς τοῦ πρὸς τοὺς γέροντας σε-

βαζμού απαντάται σχεδόν εις κάθε βήμα, και προε-
νεί θλίψιν και πόνον εις πάσαν εδαισθητον και φι-
λάνθρωπον ψυχήν. 'Αγαπητά μου παιδιά όπόταν ή
πρός τοδε γέροντας έλληψις τοσ σεβασμού αρχίζη να
παρατηρηται εις μίαν κοινωνίαν, πρέπει να ήξούρητε
οτι τοϋτο είναι' πολλο, κακόν σημειον, το όποιον αν
δεν εξαλειφθῆ θλ όδηγήτη την κοινωνίαν εκεινην εις
την απώλειαν. 'Ο μη σεβόμενος τοδε γέροντας παρα-
βλέπει και άμειλει όχι μόνον το άπλοον και λογικόν
αυτοσ καθήκον, αλλά παραβαίνει και την ρήτην έντο.
λην τοϋ Θεοϋ, οστις λέγει,

«'Ενώπιον της πολιαs θέλεις προσηκώνεσθαι, και
θέλεις τιμήσαι το πρόσωπον τοϋ γέροντος, και θέλεις
φοβηθῆ τον Θεόν σου. 'Εγώ ειμαι ο Κύριος —
(Λευιτικόν 16, 32.)

Η ΕΛΑΦΟΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

«Η προκειμένη εικονογραφία παριστάνει εν εκ των

μεγαλοκρεπαστάτων και μεγίστων ζώων τοϋ γένους
των ελάφων Περιπλανάται δε το ζώον τοϋτο εις τας
πεδιάδας της Καρολίνας. Το μέν ύφος αυτοϋ, από των
όνυχων μέχρι των ώμων, είναι πέντε πόδες το δε
μήκος από της ρινός μέχρι της ούρας είναι σχεδόν
όκτώ πόδες. Το ζώον τοϋτο αναμίζεται 'Ελκη (Elk)-
ή έλαφος της Καρολίνας.

Η ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΔΟΘΕΙΣΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΣΟΥ.

(Ιδε Γένεσις Κεφ. 2=8.)

«Και είδεν ο Θεός την γην και ιδού, ήτο διεσθαρ-
μένη διότι πάσα σάρξ είχε διαφθείρει την όδω αδ-
της επί της γης.

«Και ειπεν ο Θεός προς τον Νώε, το τέλος πάσης
σαρκός ήλθεν ενώπιόν μου, διότι ή γη ένεπλήσθη α-
δικίας από αυτών και ιδού, θέλω έξολοθρεύσει αυτοσ
και την γην.

«Κάμε εις σεαυτόν κιβωτόν εκ ξύλων Γόφερ.

» Και θέλεις εισέλθει εις την κιβωτόν, σὺ, και οί
υιοί σου, και η γουή σου, και αι γυναίκες των υιών
σου μετά σου,

«Και από παντός ζώου εκ πάσης σαρκός, ανά δύο
εκ πάντων θέλεις εισάξει εις την κιβωτόν δια να φυ-
λάξης την ζωην αυτών μετά σεαυτοϋ άρσεν και θή-
λυ θέλουσιν εισθαι.

»Και έκαμεν ο Νώε κατὰ πάντα όσα προσέταξεν
εις αυτόν ο Θεός.

»Ταύτην την ήμέραν έσχίσθησαν πάσαι αι πηγαί
της μεγάλης άβύσσου, και οι καταρράκται των ούρα-
νων ήνοιχθησαν..

«Και έγεινεν ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ήμέρας
επί της γης, και έπληθύνθησαν τα ύδατα, και έσή-
κωσαν την κιβωτόν, και ύψώθη υπεράνω της γης.

«Και ἐξηλείφθη πᾶν τὸ ὑπάρχον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

• Καὶ ἐκραταιοῦντο τὰ ὕδατα ἐπὶ τῆς γῆς ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

• Καὶ ὀλιγόστειον τὰ ὕδατα μετὰ τὰς ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

• Καὶ ἐκάθισεν ἡ κισσὸς ἐπὶ τῶν ὄρεων Ἀραράτ.

• Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυναῖχ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ζῶα.

• Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Νῶε.

• Δὲν θέλει πλέον ἐξολοθρευθῆ πᾶσα σὰρξ ἀπὸ τῶν ὕδατων τοῦ κατακλυσμοῦ· οὐδὲ θέλει εἶσθαι πλέον κατακλυσμός διὰ νὰ φθαίρῃ τὴν γῆν.»

Τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης.

• Θέτω τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ θάλει εἶσθαι εἰς σημεῖον διαθήκης μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς.»

• Καὶ ὅταν συννεφώσω νεφέλην ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει φανῆ τὸ τόξον ἐν τῇ νεφέλῃ.

• Καὶ θέλω βλέπει αὐτὸ, διὰ νὰ θυρωμαῖ τὴν παντοταυγὴν διαθήκην τὴν μεταξὺ Θεοῦ καὶ παντὸς ἐμψύχου ζῶου ἐκ πάσης σαρκὸς, ἧτις εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς

Πότε πρέπει τὸ παιδίον νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν;

Ἐδγενῆς τις κυρία, διδασκάλισσα Κυριακοῦ Σχολείου, ἔκαμεν εἰς τὰ μικρὰ κοράσια τῆς τάξεώς της τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν—πότε ἐν παιδίον πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην διαφόρους ἔλαβεν ἀποκρίσεις. Ἐν μικρὸν κοράσιον εἶπεν ὅτι,—τὸ παιδίον πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν, ὅταν γείνη δεκατριῶν ἐτῶν. Ἐν ἄλλο δὲ εἶπεν ὅταν γείνη ἑξέκα ἐτῶν. Ἄλλο πάλιν εἶπεν ὅταν γείνη ἑξέ ἐτῶν. Ἐπὶ τέλους μικρὸν τι κοράσιον ἀποκριθὲν εἶπεν ὅτι «Πρέπει νὰ δώσωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν εὐθὺς ἅμα γνωρίσωμεν τὸν Θεόν.»

Ἠραία καὶ ὀρθοτάτη ἀπόκρισις.

Ἡ ὕγεια.

Ἡ ὕγεια εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς τοῦ κόσμου εὐτυχίας. Ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν τῆς ὕγειας. Δυνατὸν καὶ ἀντέχον σῶμα εἶναι ἀρκετὸν κεφάλαιον ὅπως ἀρχίσῃ τις δὲ αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις. Νοῦς ὕγιης καὶ καλὴ κρίσις αὐξάνουσι πολὺ τὴν ἀξίαν του. Ἐχων τις αὐτὰ εὐκόλως δύναται νὰ προσπορίζῃται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς

τὸν καρπὸν τοῦ κόπου του, ἀφοῦ τὸν ἀποκτήσῃ. Λοιπὸν δὲ προσέχουμεν εἰς τὴν ὕγιάν ἡμῶν.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΩΡΓΟΣ.

Ἐναὶ γεωργὸς ἐμβαίνει εἰς τὸν οἶκον τοῦ κριτοῦ, Κλαίον καὶ τεταραγμένοι πίπτει ἔμπροσθεν αὐτοῦ; —Ἴτ' ἔχεις; ὁ κριτὴς τῷ λέγει μ' ὄφρος ἡγεμονικῶν; Σήκω, στάσου καὶ εἰπέ με ἂν τι ἔπαθες κακόν. —Συμπορὰ πολλὴ συνέβη, ἕνα βῶδι σου κριτά, Ἄπὸ τὸν δίκόν μου ταῦρον ἐπληρώθηκα φρικτά, Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποία εἶναι ἡ ποινὴ, Καὶ τί πρέπει νὰ σοὶ δώσω ἐπὶ ἀντιπληρωμῇ. —Εἶσαι ἄνθρωπος κοττάζω τίμιος, εὐκρινὴς, Ἀπεκρίθη μὲ χαρὰν τοῦ ὁ κριτὴς ὁ εὐγενῆς, Οὔτε τώρα θὰ νομίω; ἀδικίαν κατ' οὐδὲν, Ἄν διὰ ποινὴν σου πάρω ἀπὸ τὰ δικά σου ἕν. —Εἶναι δίκαιον τῷ φωνεὶ λέγει, καὶ ὁ χωρικὸς, Πλὴν μὲ συγχωρεῖς τὸ λάθος.—Ἐξεφράσθηκα κακῶς. Ἐνα βῶδι ἰδικόν μου, πιστεύετέ με, ὦ κριτά, Ἄπὸ τὸν δίκόν σε ταῦρον ἐπληρώθηκα φρικτά, Καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὴν κρίσιν ἔπω; ἴπῃ ζημιωθῶ Μ' ἕνα βῶδι ἰδικόν σὸν πρέπει ν' ἀντιπληρωθῶ. —Πλὴν ἐξέτασις εἰς τοῦτο, ἐκ τῆς ἔδρας ἐγερθεῖς Πρέπει, φίλε μου, νὰ γίνη ὁ κριτὴς φωνάζ' εὐθὺς; Νὰ κοττάζωμεν πῶς τρέχει, πῶς συνέβη τὸ κακόν, Καὶ ἂν σχέσον ἐνὰ ἔχη μ' ἄλλο περιστατικόν... Πᾶσα δὲ ἀνάγκη εἶναι καὶ τὸν νόμον ἐπιτελεῖς Νὰ ἰδῶ, νὰ ἐρρησῆσω, ὥστε σφάλμα παντελῶς Φίλιτατε, νὰ μὴ συμπέσῃ, ἂν ἰδῶ δὲ δεῖ σὺ Ἐχεις δίκαιον, ἀμείωσις εἴν' ἡ μοῖρὰ σου χρυσοῦ. —Θυμωσία σου ἡ κρίσις! Φεῦγων κρατ' ὁ γεωργός; Πῶς τὸ πρᾶγμα θὰ ὑπάγῃ βλέπω βλέπω ἑναργῶς; Σὺ ὁ νόμος ἐλευθέρως νὰ ἀρκάζῃς ἀπατεῖ, Νὰ πληρῶνῃς ὁμοῦ, φίλε, ἂν καὶ ἂν πολλὰ ζητεῖ.

ΑΓΑΠΗ ΛΑΜΠΙΣΗ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πῶς ὀνομάζεται ὁ πάπιος τοῦ Δαυὶδ;
2. Ποία ἔγεινε λεπρά, διότι κατέφρονῃσι τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ της;
3. Ποίαν συγγένειαν εἶχον οἱ γονεῖς τοῦ Μωυσῆως πρὸ τοῦ γάμου των;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιούνται πάντες οἱ φίλοι καὶ ἀνταποκρίνται τῶν ἐφημερίδων «Ἀστέρως καὶ Παίδων», ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Καλοποθάκη ἡ Διοδωσις ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου θέλει ἐνεργεῖσθαι ὑπὸ τοῦ συναδέλφου του κ. Ἰακώβου Σ. Δοῦρα, πρὸς αὐτὸν δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ θέλει γίνεσθαι πάσα ἡ ἀλληλογραφία κτλ. κτλ.